

казва му, кога си дойде, дай го на рѣцѣтъ ѱ.

— Добрѣ, добрѣ; не едно по хыляда таквызь писма не могатъ да въспрѣтъ безмѣрнѣтъ радость на еднѣ майкѣ, която вижда пакъ безъ надѣзбы живѣ едни-чкыйгъ си сынъ.

И туй като рече, остави го самъ. А той захванѣ да разгледва нѣщата около си, въ които мышлеше да присѣтствува душата на майкѣ му. Прѣдъ него имаше едно истуканче, което прѣдставяше еднѣ женѣ въ оковы, съ подписъ: *Polonia exspectans et sperans*, тоестъ Полша която очаква и ся надѣе. Отгорѣ надъ туй истуканче висеше Распетый, изглибенъ отъ словѣжъ кость. А между Христа и Полшѣ бѣ туренъ неговѣтъ портретъ. На това мѣсто майка му бѣ събрала образытъ на тритѣ най-милы неипѣца, на Бога, на отечеството си и на сына си.

Слѣдъ малко чу истропваніето на вратата отворены излека, и видѣ че майка му и Иванъ влѣзохѣ. — Ты си чакъ като полудѣлъ отъ радость, Иване. Какво има да ся е случило, като мя нѣмаше мене? Казвай по-скоро.